

som tidligere er angiven, men som flere ærede Medlemmer have villet slyde bort. Det har været Dnsket om at opnaae en Retseenhed, en Retslighed med Hensyn til Gjennemførelsen af Arveforordningen af 21de Mai 1845 § 28. Det maa jo erindres, hvad jeg allerede fremhævede i det forrige Møde i Lordags, at denne Paragraphs Indledningsord ere ganske almindelige, og at saa de senere Ord alene tale om Capitaler. Det er ikke heldigt, naar en saadan Lov begynder at tale om Arvemidler i Almindelighed og ender med at tale om Capitaler alene. Jeg fremhævede derhos, at Spørgsmaalet om, hvorvidt den Art af Dispositioner kunde stadfæstes, ikke kunde afgjøres alene efter § 28. Udtalelsen i Forordningen af 1845 § 28. indeholder en Tilfjendegivelse om, at Vedkommende, hvis Ansøgningen falder indenfor dette Lovbuds Ramme, kan have en mere grundet Forventning om Stadfæstelse end Andre, hvis Ansøgninger gaae ud paa Noget, som ligger udenfor Forordningens Ramme. Men efter den hele Tilstand, som fandt Sted tidligere, efter den overordentlig vidtgaaende Confirmationsmyndighed, som tilkom Regjeringen, — efter den gamle Kongelov var det jo en aldeles uindfrænket Bevillingsmyndighed, en Ret til at iundtage, hvad og hvem Kongen vilde fra Lovens almindelige Bydende — var det jo klart, at selv om ikke en saadan Ret efter § 28 var hjemlet, kunde der meget godt være Spørgsmaal om saadanne Dispositioners Stadfæstelse. Jeg har forviiset mig om, at man i Regjeringen har anseet sig berettiget til at give en lignende Sanction som den, der omhandles med Hensyn til Capitaler, og saa med Hensyn til andre Eiendomme, navnlig med Hensyn til Kjøbstadeiendomme. Og ligesom Baandene paa Capitaler kunne have ugle af de Ulemper, der kunne være forbundne med Baand paa Jord, saasom der naturligvis ikke blot er Spørgsmaal om Forskjellen mellem 4 pCt. eller 5 pCt. af Capitalen, men Spørgsmaalet er om en Mand overhovedet kan raade over Capitalen paa en saadan Maade, at han sætter den heelt paa Spil ved driftige Foretagender mod saa til Gjengæld at kunne vinde meget mere end 5 pCt., saaledes

maa det paa den anden Side visselig erkjendes, at der ogsaa er den Lighed mellem Capital og Kjøbstadbygninger og Jord, at det kan være af Bigtighed, at der ogsaa for Kjøbstadbygninger og Jord lægges Baand paa den næste Besidders Naadighed. Vi, som bære her i Kjøbenhavn, vi tænke blot paa det Guus, vi boe i; men Forholdet er her noget anderledes; man kan jo vel ogsaa her have Interesse for et Sted, som man eier, men det har dog en anden Charakter. I Kjøbstæderne derimod er der Noget s. Gr. man kalder Kjøbmandsgaarde. Her kan en testamentarisk Bestemmelse have sin gode Betydning; til denne Gaard knytter en Bedrift sig, og under saadanne Forhold kan der meget vel være et stærkt Dnske om at træffe en eller anden Bestemmelse, som binder nærmeste Arving. Selv i den korte Tid, jeg har været Minister, har der foreligget Andragender om Stadfæstelse paa Dispositioner af den Art, og saa ville de Herrer vistnok finde det naturligt, at jeg har været betænkt paa at bringe Spørgsmaalet frem, omend i al Korthed. Jeg kunde umulig have lyst til her at indlade mig paa en stor Gjennemarbejdelse, saa at alle Enkeltheder derved sloges fast i Lovsform. Er der nogen Bevillingsmyndighed, med Hensyn til hvilken Regjeringen maa have frie Hænder, dersom overhovedet denne Myndighed skal existere, er det vistnok med Hensyn til Stadfæstelse af denne Art Dispositioner. Det ærede Thing maa paa ingen Maade troe, at de Dispositioner, der her er Spørgsmaal om, ville være af den Natur, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Nellemann), der nys havde Ordet, fortrinnsvis dvælede ved, nemlig Bestemmelser om Driftsplaner m. v., Bestemmelser, som jeg godt forstaaer, han ikke ønskede confirmerede. Ja, det er en Selvsølge, at ogsaa jeg skulde meget fraraade, at Meningsforskjelligheder mellem ældre og yngre Landmænd skulde komme til Afgjørelse gennem Spørgsmaalet om Stadfæstelse paa slige testamentariske Dispositioner. Jeg kan idetmindste sige for mig, og jeg troer ogsaa for kommende Justitsministre. — Iffødt det jo er en vanffelig Sag — at vi ubetinget ville slyde den Art af landoekonomiske Dispositioner bort, at vi ufortrødent ville see at blive frie for at confirmere